

Szabó J. Róbert lelkipásztor | 2021. 03. 21. | Veled vagyok! 2.

JÁKÓB, A CSALÓ

1Mózes 28,15.

KEDVES TESTVÉREIM!

NEM HAGYLAK EL

Különösen az olyan időkben, amelyekben most élünk, mindig emlékeztetnünk kell magunkat arra az ígéretre, ami Isten gyermekeinek mindenkor nagy bátorítást jelentett: **Sohasem hagylak cserben, sem nem hagylak magadra.** ^{Zsid. 13,5.} Mert a bajban, a mélységben, a betegségek és a járvány szorításában, támadások között kiutat keresve hajlamosak vagyunk elfelejteni: **Isten mindig és minden élethelyzetünkben VELÜNK VAN.**

Ezért kezdtünk el ezt az **új sorozatot**, amiben olyan bibliai történetek szeretnék elétek hozni, a teljesség igénye nélkül, amelyek szereplői szorongatott helyzetben, a maguk lelki mélységeikben, vagy éppen támadások között, azt tapasztalták meg, hogy **Isten soha sem hagyja cserben és sohasem hagyja magára az Ő gyermekeit.**

Azzal a reménységgel folytatom ezt a sorozatot, hogy az sokatoknak jelent majd biztatást, vigaszt és reménységet a hétköznapi szomorú valóságában! Isten könyörüljön meg rajtunk, hogy ez így legyen!

JÁKÓB

A sorozatunk második szereplője **Jákób**. Az Ószövetség legérdekesebb embere, aki egy céljai elérése mindre kész csaló, manipulatív, testvérét aljas módon átverő ember. Nem olyan ő, akinek a rokonai vagy a barátai lennének, és mégis Isten nagyon szerette őt. Az ő tanulságos története megmutatja, hogy Isten milyen különös módon képes átformálni egy jellemében és természetében megbicsaklott embert.

A felolvasott részben **menekülés közben** találkozunk vele. Apja küldi el a családi háztól, hogy a messzi, Jákób számára ismeretlen Háránban, ismeretlen rokonai között feleséget találjon magának. De történetének olvasói tudják, hogy ez a **feleségkeresés csak a fedő sztori**, az ürügy, hogy messzire küldjék őt testvére gyilkos haragja elől. Mert Jákób, a csaló, hogy elérje hön áhított célját, képes volt átverni kisemmizni és kiforgatni bátyját: **Ézsaut** az őt illető örökségből, és becsapni beteg, vak apját *Izsákot* is, hogy megszerezze az atyai áldást. Jákób gátlástalanul használta ki mindkettő gyengeségét. Ez a kettős csalás szétrobbantotta egyébként is sok sebből vérző családját. Valójában ezért kellett menekülnie Jákóbnak.

Most, amikor találkozunk vele, két napja úton van, az életéért fut valahol az atyai ház és a háráni rokonság között **az ismeretlenben**. Van ebben valami **kifejező**! Végül is bármennyire vágyott rá, nem érte a célját! Úgy nem, ahogyan ő akarta, és most a minden helyett, a semmiben találta magát. El tudjuk képzelni mennyi érzés

kavaroghatott benne: a halál- és az ismeretlentől való félelem, a magány, a veszteség, az elszigeteltség, az önvád érzései keveredhettek a várakozás izgalmával.

Jákób tehát útnak indult Beérsebából Hárán felé. Mikor beesteledett, keresett egy helyet, ahol eltöltheti az éjszakát. Lefeküdt, a feje alá tett egy követ, és elaludt. ^{28,10-11.} – olvassuk a bibliai szöveget, és már ebben is érezzük azt a kilátástalanságot, reménytelenséget és jövőtlenséget, ami erőt vehetett Jákóbon.

LEHET-E MENEKÜLNI A MÚLT ELŐL?

Jákób útja sok embertársunk útja. Talán a tiéd is. Mennyi ember menekül a múltja elől abban reménykedve, hogy a jövő valami jobbat tartogat a számára. Mert Jákób a múltja elől menekül. A felelősség elől menekül. A tetteinek a következménye elől menekül. A számadás elől menekül. Abban reménykedik, hogy ha sikerül elmenekülnie, akkor a múltja minden következményét maga mögött hagyhatja, és ott a távoli, még ismeretlen idegenben, új helyen, olyan emberek között, akik nem ismerik a múltját, újat tud majd kezdeni.

Mennyien gondolják azt, hogy ilyen könnyen le lehet rázni a múltat, minden terhével, minden felelősségével, minden hibájával, minden elrontott tétével együtt, és maguk mögött hagyva, kilométerekkel arrébb, ismeretlenül újat lehet kezdeni. De lehet így újat kezdeni? **Ki lehet radírozni így a múltat?** Jákóbra ráégett, lelkébe égett az, hogy ő egy senki, egy csaló, aki megbukott, és akinek most, mindent elveszítve menekülnie kell. A múltat nem lehet ilyen könnyen megúszni! Nem képes lelket cserélni az ember. Márpedig a múlt lenyomta mindig ott marad a lelkünkben. Elnyomhatjuk, tehetünk úgy, hogy nem törődünk vele, elfelejthetjük, de meg nem szabadulhatunk tőle. Előbb vagy utóbb, de egyszer szembe kell néznünk vele.

Jákób tehát menekül. Menekül bátyja haragja elől, menekül szégyellni való múltja elől. Beérsebából Háránba tart, de valójában hová tart így a maga rendezetlen múltjával? **Hová vezethet így a csaló Jákób útja?**

ÚJRAKEZDÉS MÁSKÉNT

De ezen az éjszakán valami váratlan dolog történik! Ezen az éjszakán, Jákób életének döntő útkereszteződésnél, **Isten megszólítja őt.** Egy álmon keresztül kap kijelentést: **egy hosszú lépcsőt látott, amely a földről egészen a mennybe vezetett. A lépcsőn Isten angyalai jártak föl és alá. A lépcső tetején pedig maga az Úr állt.**

^{28,12-13a.}

Ha volt valami, amire Jákób ezen az éjszakán **nem számított,** az bizonyára az volt, hogy találkozik Istennel. Azzal az Istennel, akiről lehetett valami halvány sejtelve, a szüleitől hallhatott felőle, ismerhette nagyapjának Ábrahámnak történetét, de ez olyan információ volt, ami múltjának és nem jelenének meghatározó része volt. Jákóbnak nem volt élő és személyes kapcsolata Istennel. Úgy élt, úgy gondolkozott, úgy cselekedett eddig, hogy nem számolt az Úrral. Meg voltak a maga tervei,

amelyek azonban ide: a semmibe vezettek.

De most álmodt lát és az álomban Isten maga szól hozzá, és **valami olyat mond, amire nem számított**, nem számíthatott volna Jákób. Mert nem ez járt volna neki azután, amit maga mögött hagyott, nem ezt érdemelte volna.

Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. ^{28,15.}

– mondja az Úr ennek a reménytelen, elveszett, bukott, múltja elől menekülő embernek. Az Úr szavaiban pedig ott a megelőlegezett és érdemtelenül kapott megbocsátás és feloldozás. Mert mi mást jelenthettek Isten szavai ott és akkor Jákóbnak, mint ezt: **Újrakezdjük, Jákób!**

Jákób is ezért menekül el otthonról. Jákób is újra akarta kezdeni, de úgy, hogy maga mögött akarta hagyni rendezetlen múltját, el akart futni a felelősség elől. Ezen az éjszakán, amikor Isten megszólította őt, egy másik lehetőséget mutatott neki: **kezdjen újat Vele, a Mindenhatóval!** Mert az igazi újrakezdés!

Ez nem jelentette azt, hogy Jákóbnak nem kellett szembenéznie múltjával, szégyellni való tetteivel, mert annak is eljön majd az ideje, amikor oda kell állnia a testvére elé. De egészen más Istennel megbirkózni a múltammal, a tetteim következményével, mint lezáratlanul, elfutni a felelőssége elől.

ÉRTHETETLEN KEGYELEM

Mert ilyen az Isten! Érthetetlen módon másként cselekszik, mint ahogyan számítanánk rá, amikor egyszer csak elé állunk, és elé hozzuk elrontott életünk szemét kupacát. Sok ilyen reménytelen Jákób került már Isten színe elé, velem együtt, akikben Isten többet látott, akiknek új esélyt adott. Az újrakezdés egészen más lehetőséget, megbocsátva a múlt minden szennyét és mocskát.

Ilyen reménytelen elveszett ember volt **John Newton** is, aki egy rabszolgakereskedő hajó kapitánya volt. 1748-ban egy hazafelé tartó hajón iszonyatos viharba került. Miközben a hajót egyre több víz árasztotta el, Newton kegyelemért kiáltott: *Uram, könyörülj rajtam!* Miközben a javításra szoruló és ételben szűkölködő hajó hazaevickélt, Newton olvasni kezdte a Bibliát és más vallásos írásokat, és mire Angliába értek, Istenre bízta az életét. Ugyan még évekbe telt míg végleg felhagyott volna az emberkereskedelemmel, de attól a naptól kezdve nem ivott, nem káromkodott, kerülte a szerencsejátékokat. Megváltozott az élete. Végül csatlakozott William Wilberforce-hoz a rabszolgaság eltörléséért folytatott harcában. Így lett a rabszolgakereskedőből, a rabszolgák megmentője. Soha többet nem szállt tengerre, hanem anglikán lelkészként hirdette Krisztus evangéliumát. 1772-ben írta meg azóta is híres és sokat énekelt énekét, aminek régi életére és szégyelt múltjára emlékezve ezt a címet adta: **Ó, érthetetlen kegyelem.** Sokféle fordítása létezik ennek az éneknek, de hadd idézzek egy olyat, ami a legközelebb áll az eredeti szöveghez:

Jákób, a csaló | 1Mózes 28,15.

*Csodálatos kegyelem, mily édes a hang,
mely megmentett egy olyan nyomorultat, mint én.
Már elvesztem, de most meglettem;
vak voltam, de most már látok.*

*A kegyelem tanította szívemet félni,
és a kegyelem könnyített félelmeimen.
Milyen értékesnek tűnt ez a kegyelem
a percben, amikor hinni kezdtem.*

*Sok veszélyen, erőfeszítésen és kelepcén át
már meg is érkeztünk.
A kegyelem hozott ily messze épségben,
és a kegyelem vezet majd haza.*

*Az Úr jót ígért nekem,
szava reményem záloga;
pajzsom lesz ő, és örökségem,
amíg élek, kitart.*

NEM LESZEK, VAGYOK

Zárásként még egy fontos dologra hadd hívjam fel a figyelmeteket! Nézzétek meg, hogy az Úr nem azt mondja Jákóbnak: veled leszek, hanem ezt: veled vagyok. **Miért fontos ez?** Mert ezzel Isten nem kevesebbet mond, mint ezt: *Jákob, közelebb vagyok hozzád, mint gondolnád. Jelen voltam, amikor becsaptad a testvéredet Ézsaut, jelen voltam, amikor megtévesztetted apádat. Itt vagyok veled most is, amikor az életedért, a múltad elől futsz. És bárhová mész, Én veled vagyok!*

Beérseba és Hárán között Jákób, a csaló a semmiben lebegett, bizonytalanul, kiszolgáltatva, múltja miatt reménytelenül és elveszetten. És ezt az egészet Isten ilyen egyszerűen oldja fel: Veled vagyok. Annak ellenére, aki voltál, aki vagy.

Jákób története, sok egyéb mellett, arra tanít bennünket, hogy Isten akkor is velünk van, amikor senki, még önmagunk sem tartjuk arra érdemesnek magunkat. Érdemtelenységünkben is velünk van, és akkor sem hagy cserben bennünket. **Hogyan is szólt John Newton éneke?** *Már elvesztem, de most meglettem; vak voltam, de most már látok. ... Az Úr jót ígért nekem, szava reményem záloga; pajzsom lesz ő, és örökségem, amíg élek, kitart.*